

have blottet sit indre Jeg for netop denne Kommandørinde, der er et saa fuldblods Eksempel af den Slags Medsøstre, som hun foragter og afskyr. Som en Modsætning til Hovedpersonen har hun ikke skullet virke, thi denne var alt fortræffeligt givet i Moderen. Uden denne Anretning vilde Skriftemaalet end mere have lydt som Skriget fra en forpint og harmfuld Sjæl.

Dette og en noget vidt dreven Knap-
hed er ogsaa det eneste, der er at
udsætte paa Bogen. Beundringsværdig
er den Kunst, hvormed Th. H. tegner
sig selv gennem sin Stil. Man ligesom
ser for sig, hvorledes Naturkraften og
Afmagten brydes i hendes Sind.
Hendes Betagenhed af Moderfølelsen
er udtrykt paa en Maade, der er hævet
over enhver Ros.

Prof. Larsen har til Fuldkommenhed
skildret en Art af Kvinder, som der er
mangfoldige af, og som med alle deres
Brøst og Mangler — eller maaske
netop i Kraft af dem — sidder inde
med det, der i dybeste Forstand er
den kvindelige Naturs Kendemærker.

Margrethe Fibiger.

„Frem med Faderens Navn!“

(Af Uffe Birkedal.)

II

Hensigten med et Lovforslag som
det omhandlede, er jo den at sikre
Barnet Faderens Navn og en forsvar-
ligere Opdragelse, end der nualmindelig-
vis bliver Børn, fødte uden for Ægte-
skab, til Del, og endelig at give det
lige Arveret med de Børn, dets Fader
maatte faa i Ægteskab med en anden
Kvinde end dets Moder. Samtidigt
skal en Lov af dette Indhold virke ad-
varende overfor Mænd med løsagtige
Tilbøjeligheder. Man tænker sig, at
Antallet af Børn, fødte uden for Ægte-
skab, skal formindskes.

Min første Frygt er nu den, at
Loven vil virke som en Tilskyndelse
baade til Fosterfordrivelse og Barne-
mord. Byrden bliver jo ikke taget fra
Moderen, om end den bliver formind-
sket, og Skammen bliver den samme,
selv om han nu deler den med hende.
Men han faar en forstærket Bevæg-
grund til at overtale Moderen til en
af de to nævnte Forbrydelser, og til
dem begge, hvis den første Fremgangs-
maade slaar fejl. Allerede som det er
nu — hvor efter Sagens Natur kun de
allerfærreste Tilfælde af Barnefaderens
Meddelagtighed i at hindre Barnets
levende Fødsel eller i at bringe det af
Dage efter Fødselen bliver fremdraget,
— er denne Meddelagtighed en sørgelig
hyppig Kendsgærning.

Her kan tillige betænkes, at Barne-
faderen, af Frygt for at udlægges og
besværes med en Forsørgelsespligt,
som truer med at holde ham nede i
Fattigdom, kan føle sig fristet til at
stræbe selve Kvinden efter Livet. Eks-
empler mangler ikke, selv under de
nuværende Forhold. Mensom Menneske-
naturen er, staar det næppe, frygter
jeg, til at vente, at Betragtninger af
økonomisk Art i nævneværdig Grad

skal kunne holde Lidenskaberne i Ave.
Lidenskaberne er blinde, især denne.

Dernæst vil der være mange Til-
fælde, hvor den største Skyld hviler
mere paa hende end paa ham. Det
sker meget hyppigt, at en Pige af „sat
Alder“ finder Behag i en ung, næppe
udvokset Knøs og forfører ham. Er
det nu retfærdigt, at et 20-aarigt
„ungt Menneske“, der fristes til Utugt
af en halvgammel Pige, skal stilles
lige med en Mand i en modnere Alder,
der forfører en ung Pige? Er der ikke
noget, som kunde tale for, at selv om
hans Navn — for Barnets Skyld —
maa frem, saa bliver det dog hende,
der maa bære den største Byrde, da
hendes Skyld er den største? — Fø-
lelsen af, at der er sket ham Uret vil
forøvrigt ganske ufejlbarligt svække
Modstandskraften hos ham mod onde
Tanker som de ovenfor berørte, og
selv hvor de ikke kommer saa vidt,
være en stærk Hindring for, at Fader-
følelsen kan vaagne og en lige saa
stærk Tilskyndelse til at fragaa Fader-
skabet eller til at forlade Landet. Jeg
læste en Gang et Brev, som en saa-
dan ung Fyr havde skrevet til en langt
ældre Pige. Deri stod det Udtryk:
„det Barn, som jeg hader.“ Oprørende,
men ikke helt uforklarligt.

Fremdeles har jeg oplevet Tilfælde,
hvor den Omstændighed, at Faderens
Navn kom frem, blev ødelæggende
for Barnet. Der er — det er fra det
virkelige Liv, jeg henter Eksemplet —
en brav og god Mand, som lever i
et lykkeligt Ægteskab, og forser sig
med en Pige. Hans Livsstilling er af
den Art, at han er „umulig“, hvis det
kommer frem. Han understøtter Mode-
ren og Barnet snarere over end efter
sin økonomiske Evne og har bestemt,
at det skal arve lige med hans lovlige
Børn. Men Pigen har betroet sine
Forældre Sagen; det kommer ud, han
bliver brødløs, opgiver Ævret og ender
paa Fattigvæsenet, og Barnet, der før
ikke havde kendt nogen Nød, havner
ligeledes dér og gaar til Grunde.

I et Tilfælde som dette er det klart
nok, at den tvungne „Udlægning“ ikke
kan være til Gavn for Barnet. Det
faar sin Faders Navn — og gaar til
Grunde eller dets Forhold forværres i
høj Grad. Ingen Lovgivning vil fuldt
kunne raade Bod paa en saadan Følge
af Navnets Fremkomst.

At falsk Ed vil blive aflagt efter
stor Maalestok, kan man desuden ogsaa
være belavet paa. Naar Menedssager
allerede under de gældende Lovbestem-
melser er saa uhyggeligt mange paa
dette Felt, saa vil der blive en Stigning,
naar Udlægningen er tvungen.

Der er saa endelig dette, — sidst
men ikke mindst —, at den rige Mand
ved sine Penge kan gøre alle Lovgiv-
ningens selv nok saa strænge Bestem-
melser om Navnets Fremdragen til
intet. Han kan sørge for, at den frugt-
sommelige Kvinde rejser til Udlandet
og dér føder sit Barn, anbringer det i
Kost, maaske i en „Englefabrik“, og
saa vender hjem uden at det er mu-
ligt at ramme ham. Hvor meget af
den Slags sker der ikke allerede nu?
Rigdommens Overmagt og tiltagne For-
ret viser sig ogsaa her paa det grel-

leste. Og er det stakkels Barn tjent
dermed? Hvem kan tvivle om, at
dette med Udenlandsreisen og Anbrin-
gelsen fjærnt fra Barnets naturlige Til-
hold vil blive et endnu mere anvendt
Middel end hidtil? Og saa sætter det
ondt Blod i Tider som disse, at den
rige Mand skal kunne unddrage sig
Skammen ligesom han i Kraft af sin
Rigdom let bærer den økonomiske
Byrde, ja har ganske anderledes nemt
ved ogsaa at slippe denne — pr.
Englefabrik i en eller anden stor Hoved-
stad, hvor den Forretning drives.

Eller han køber en eller anden til
at paatage sig Faderskabet og For-
sørgelsespligten pro forma. Den, der
lægger Navn til, har sikkert ingen
videre Følelse af Skam. Ogsaa denne
Næringsvej har ikke faa Udøvere, lej-
lighedsvis eller som Profession. — Er
Barnet tjent med dette? —

Sagen i sin Grund er denne, at
Lidenskab ikke spørger om Lov og
Selvisheden ikke om Ansvar. Det
uskyldige, værgeløse Barn bliver saa
Ofret for de to mægtige Kræfter.

Jeg tvivler jo ikke om, at mange
„uægte“ Børn vil komme til at nyde
godt af en Lov som den, der anbe-
fales i Henvendelsen, og — for atter
at understrege det — Grundsætningen
er i sig selv ogsaa i mine Øjne al-
deles uomtvistelig rigtig. Blodskams-
forbindelser er altid en frygtelig Mu-
lighed, som jeg ikke vil lade uomtalt
for ikke at fortie noget, der kan og
bør komme i Betragtning som Støtte
for Forslaget.

Hvad jeg tvivler om, er ene og
alene dette, om det Onde, man ved
Loven vil sætte en Bom for, ikke
bryder sig Vej, endnu fordærvligere,
trods Loven, saa det sidste bliver
værre end det første.

Jeg forholder mig spørgende og
vil inderlig gjerne opgive mine Betænke-
ligheder.

At Opdragelse til et rent, sædeligt
Liv og retfærdigere Samfundsforhold,
der alene muliggør en saadan Op-
dragelse for de store, brede Folkelag,
er de virksomste, om end langsomt
virkende Midler, er en Erkendelse,
som sikkert alle, hvem denne Sag og
hele Folkets Ve og Vel ligger paa
Hjerte, kan mødes i.

„Dit Folk skal være mit Folk!“

Da Fru Kiellers sidste Bog jo allerede
har været anmeldt i „Kvinden og Sam-
fundet“, vil jeg med disse Linjer nær-
mest kun bringe hende min og sikkert
manges inderlige Tak for det trofaste
Arbejde, den gode Kunst, hun har ned-
lagt i denne Bog.

Eftersom der i de sidste Aar gennem
Bladene stadig er kommen Bud paa
Bud om de vanskelige Kaar, hvorunder
Sønderjyderne lever, har mange iblandt
os følt en stærk Længsel efter at rejse
derfor for at mødes med disse kære
Mennesker, ret komme til at forstaa
dem og deres vanskelige Forhold, det
vi saa vanskeligt kan herhjemme; men
hvormange af os kom vel af Sted?

Fru Kieler har som ægte Kunstner

hørt Græsset gro, forstaaet denne vor
Længsel, og hun har da gjort Rejsen
for os, hun har set for os, og nu har
hun ogsaa fortalt for os.

Egentlig begyndte hun med at for-
tælle for vore Børn i sin yndige, lille
Bog „Sønderjyske Børn“, der udkom
for to Aar siden. Denne Bog, der har
vakt saa mange danske Børns Kærlig-
hed til de smaa Brødre og Søstre Syd
for Kongeaen, burde læses højt i alle
danske Skoler. Det var en Bog i rette
Tid; mange af os var bleven taus
overfor vore Børn med den Sag, men
Fru Kieler kom og løste vor Tunge,
hvorfor hun skal have alle danske
Mødres Tak.

Bogen i Aar er til os voksne; vi
maa læse denne Bog, har slet ikke
Lov til at lade være, om vi vil kende
vor Tids Historie, thi den er først og
fremmest historisk, men ind imellem
slynger sig den poetiske Fortælling
fin og karakteristisk.

Man føler straks saa trygt og rø-
rende, at Forfatterinden kender For-
holdene til Bunds, naar hun fortæller
det lille Træk om den unge Borris,
at han hedder Valdemar Atterdag,
„for han blev født i 64“; vi er jo
virkelig en Del, der født i disse strenge
Aar, fik stolte, patriotiske Navne.

Hvor fint er ikke den unge Karen
skildret; ilter, stivsinnet, kæk, som
hun er, kan det jo ikke være andet,
end at just dette, at Familien ønsker
og arbejder paa hendes Forbindelse
med Fæteren, er nok til at vække
hendes Trods overfor dem og sit eget
inderste, sande Hjærtelag, og man for-
staar, at den unge, indtagende Frem-
mede maatte sejre just under disse
Omstændigheder. Der er saa megen
Menneskekundskab i hele Skildringen
af Karens vaagskab og Følelseskraft, hvor-
dan just hendes medfødte Oppositions-
lyst her spiller hende et slemt Puds.
Det bliver saaledes egentlig Broderens
Hovmestereren overfor hende, der af-
gør, at Tyskeren skal have hendes
Ja, og da alt Modet alligevel ligesom
er sivet fra hende, kommer Moderen
til i sin Uforstand at stive hende af,
ved at tale til hende om den Sorg
hun gør Familien, thi da tørres hendes
Taarer, og hun føler Mod til at bryde
alle Broer af.

Og saa denne Moder, hvor bøder
hun ikke for sin Uforstand, hun maa
holde ud, da alle de andre Slægtninge
vende Karen Ryggen paa Bryllupsdagen.

„Hvad er en Moder ellers til, om
hun ikke skal drage det tungeste Læs“,
siger Fru Kieler, og hvem hører ikke
sin egen Moders Stemme i Fru Grun-
nets Ord til Svigersønnen, da Karen
forlader sit Barndomshjem: „Vær god
mod hende! Vær god mod hende!“

Dog, dette skulde ikke være en An-
meldelse, jeg vilde kun betone, at der
er saa meget kønt og klogt i Fru
Kiellers Bog, saa megen sikker Kunst,
maaske allermest i Skildringen af den
unge Tysker; hvor er han egentlig god
og barnlig denne unge Mand, lige fra
han første Gang synger sine Elskovs-
viser ud i det fremmede Land, til det
sidste Glimt vi faar af ham i det
ypperlige Slutningsbrev til Karen.

Aftenstund.

(Af Hannah Joël).

(Fortsat.)

N. Evropæere er ingen Klike.

A. En Bunke Fæller bliver svært
let til en Klike.

N. Klikker er Smaasamfund i Sam-
fundet, der hygger sig, der kuldskaert
holder Fremskridtet ude. — Evropæere,
det er den Haandfuld Folk, spredt om
i Landene, der baner Fremskridtet
Vej.

A. De sige saa, de Ræve, de invi-
tere, de Gæs!

N. Asta!

A. Jo!

N. Hør nu engang!

A. Jeg hører.

N. Sæt nu engang, jeg valgte mig
andre Æmner at skrive om, end dem,
Du nu kalder Klikens!

A. Jeg prøver at sætte det.

N. Ikke skulde Du saa kunne lide,
om jeg valgte mig Æmner efter *Din*
Smag? — Svar nu, Asta!

A. Har jeg sagt, at Du skal det?

N. Melodien i, hvad Du har sagt,
har sagt det.

A. At det er bare det, jeg har
imod, at det er de Andre, der giver
Dig „for“, ikke mig?

N. Du gaar her og vil ingenting
selv og savner dog et Rige at herske over.

A. Det Hele fra min Side skulde
være blot et snildt Forsøg, et nyt Be-
vis paa kvindelig Trang til at under-
trykke. —

N. Naa! — man nævner et Ord
— fluks faar Du ud noget svimlende
teoretisk! —

A. Og jeg, som saa gjerne vil unde
Dig Enrum, jer stakkels Mænd Enrum!
Man synes, I skal have Lov til at
komme langt bort fra hvad der hedder
Muser — Gratier — Herskerinder!

N. Slaa os paa Vikingeliv — synes Du?

A. Det maatte I selv om.

N. Ja, for skrive, uden Muser og
Gratier, det maatte vi da sige os fra.

A. Hvor kan Du vide? —

N. Det er jo uhørt. Højest kunde
det blive som at spille med én Finger —

A. Det vil sige: I vil ikke finde
nyt Land i Literaturen.

N. Ingen Columbus har fundet et
Land, hvor Eva mangler.

A. Nej, det har vi tilgode.

N. Ogsaa et hvor baade Adam og
Eva mangler.

A. Adam og Eva kunde vist, uden
Fare for Staten, gaa lidt hver for sig.

N. Saa Doktoren mener, at Febe-
ren nok vil forlade den?

A. Hvad siger Du om, Nils, at
faa hver sin Verdensdel?

N. Faar jeg en ny?

A. Hvis Du vil.

N. I vil beholde den gamle.

A. Ja, vi maa have Furen, som I
har oppløjet, at pikke i, ligesom Stæ-
rene.

N. Det mener Du ikke.

A. At vi Kvinder er Sinker? Det
mener jeg inderligt.

N. Vi skal drives ud, mens I vil
blive i Reden?

A. Men naar I nu er første Klas-
ses — Nils?

N. Det kan I ikke gaa ud fra.

Bo i vort forkerte Evropa — hvor kan
I bære det Ansvar?

A. Du vil have mig til at tage
Morgenrødens Vinger. Men, men —
det Ansvar! Det brænder jo, ihvor
man saa træder, ligesom Ilden gør det
under Jordskorpen. Hvor skal man
fly hen?

N. Skal jeg give Dig et godt Raad,
Asta?

A. Ja Tak —

N. Indret Dig efter Jordskorpen —
de allerfleste Steder bærer den bril-
lant. De er saa saare, saare sjældne,
Vulkanerne. Asta — maa jeg tale
alvorligt?

A. Ja, ja —

N. Naar Du vidste, hvor bedrøvet,
jeg tit er ved at tænke paa Dig —
saa vulkansk som Du indretter Dig —
altid blot betænkt paa at hærge Dig
selv. Lad dog, i Himlens Navn, Jorden
bære ogsaa Dit lille Hus.

A. Men, Nils — Du glemmer jo —
jeg har jo Skolen, min Skolegerning.

N. Den passer slet ikke for Dig.

A. Jeg er slemt lunefuld — ja.
Forsaavidt passer jeg ikke til Skolen.

N. Det skal Du have Ret i!